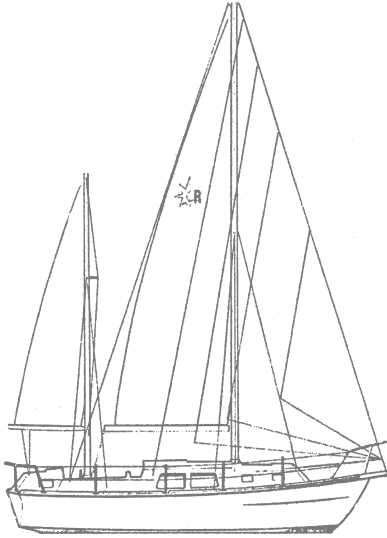

Patrick Ven

ZEILEN NAAR DE ZON

ZEILEN NAAR DE ZON

ISBN 9789402102680

© 2013 Patrick Ven

foto's en omslag ontwerp: Patrick Ven

Foto omslag: Milos

Dooprede geschreven door Erik De Quick,

Nagelezen door Ilse Vandepierre, Ariane Luyten en Suzy Lommelen.

Meer over de auteur en zijn publicaties : www.go2samos.be

1

Verklarende woordenlijst

Aan de wind zeilen:	bij deze koers komt de wind van schuin vooraan
Afvallen:	Van de wind wegdraaien.
Automatische piloot:	elektronisch gestuurd motortje dat het stuurwiel van de boot op een vooraf ingestelde kompas koers houdt, zodat je niet zelf hoeft te sturen. Onze autopilot kreeg de naam Fred.
Bakboord:	linkerzijde van het schip
Bezaan:	zeil op kleine mast
Boeg :	Voorkant van het schip
Buiskap:	Tent die een deel van de kuip beschermt voor wind, zon en water.
Buiswater:	water dat over de boord van het schip in de kuip komt.
Bulletalie:	touw dat het grootzeil beveiligd tegen ongewenst overslaan
Fender:	zie stootwil
Fok:	vorste zeil, kleiner dan genua
Fred(je):	Onze bijnaam voor de automatische piloot
Gangboord:	plaats op het bovendek om langs de kajuit te kunnen lopen
Genua:	het voorste zeil maar iets groter van formaat als de fok.
Giek:	paal die onderaan het grootzeil hangt.
Gijp(en):	met het achterste van de boot door de wind draaien.
Grootschoot:	takelsysteem met koorden tussen de giek het schip

Grootzeil:	Ons middelste zeil tussen grote mast en giek
Hek:	Achterkant van het schip
Helmstok:	een stuur op kleine schepen, staat in verbinding met het roer
Hogerwal:	wal van waar de wind komt
Ketch of kits:	zeilboot met 2 masten waarvan de tweede mast kleiner is dan de eerste en voor het roer geplaatst is.
Kikker:	metalen beslag waaraan een koord snel kan vastgezet worden
Knoop:	1 zeemijl per uur, 1852meter per uur
Kooi:	slaapplaats
Kuip:	Beschut gedeelte met zitbanken voor stuurman en bemanning
(op)kruisen:	laveren, zigzag varen om tegen de wind in te kunnen komen
Lagerwal:	wal waar de wind naartoe waait
Landvast:	touw om schip mee vast te maken aan de wal
Lij:	kant waarnaar de wind waait gezien van schip. Tegenovergestelde van Loef
Lijk:	rand van zeil: voorlijk, achterlijk, onderlijk.
Loef:	kant van waar de wind komt
Log:	zeemijlteller
Marifoon:	VHF, scheepsradio
Mijl:	zeemijl, 1852 meter
Navtex:	weerfax. Ontvangt weerberichten.
Oploeven:	naar de wind draaien
Oplopen:	inhalen
Opschieten:	touw oprollen
Overstag gaan:	met de boeg door de wind draaien.
Pan Pan:	oproep voor hulp
Pikhaak:	bootshaak

Preekstoel:	zeereling op de boeg
Reven:	zeiloppervlak verkleinen
Rolfok:	zeilsysteem dat het mogelijk maakt van uit de kuip het voorste zeil op te rollen.
Ruime koers:	koers met de wind schuin achter
Scherp aan de wind:	Hoog aan de wind varen, zo veel mogelijk tegen de wind in varen
Schoot:	koord waar zeil mee bediend wordt
Spiegel:	achtersteven, achterste gedeelte van het schip
Spinakker:	groot, bol, meestal kleurig zeil dat alleen voor de wind kan gebruikt worden
Spring:	koord van achter het schip naar de wal vooraan of omgekeerd
Stag/verstaging:	staaldraden die de mast rechtop houden
Stootwil	stootkussen, fender, langwerpige ballonnen aan de buitenkant van de boot gehangen.
Stuurboord:	rechterzijde van het schip
Takeling:	met een dun touwtje voorkomen dat een dikker touw gaat rafelen
Trimmen:	zeilen fijn afstellen voor grootst mogelijke snelheid
Val:	koord waar zeil mee gehesen wordt
Verkeersscheidingsstelsel:	afgebakende vaarroutes voor commerciële vaartuigen
VHF:	scheepsradio
Vieren:	koord lossen
Voor de wind varen:	koers met de wind van achter
Winch:	lier, takeltrommel om koorden mee te kunnen spannen of trekken
Zaling:	dwarsbalk in de mast
Zeemijl:	1852 meter

Dooprede S.Y. Yves.

Geschreven door Erik De Quick en door hem voorgedragen in Oostende op zondag 13 mei 2001.

Goedemiddag, vrienden van Patrick en Suzy, vrienden van Yves,

Er was eens een jongetje dat de zon zo warm, helder en mooi vond, dat hij erheen wilde gaan om ze een dikke zoen te geven. Hij ging op een mooi zomerdag naar zijn vader, de zon stond hoog aan de hemel, en hij vroeg: “vake, hoe kan ik naar de zon vliegen?”

“Ach, jongen, “sprak de vader, “de zon is veel te hoog, veel te ver en veel te warm.” Als je er naartoe zou vliegen zou je smelten en naar beneden vallen!”. Het ukje ging teleurgesteld naar binnen en viel bedroefd mijmerend in slaap. Enkele dagen later was het jongetje vrolijk en ijverig aan het timmeren. Zijn vader zag dit en vroeg wat hij zoal aan het doen was. “Vake”, zo zei het jongetje, “ik heb gezien dat de zon ‘s avonds afkoelt en in zee gaat slapen. Dus bouw ik een boot om erheen te varen en ze net voor het slapengaan een kus te geven.” De vader lachte en wandelde in stilte verder, wetende dat hij deze droom van zijn kind niet mocht verstoren....

Kinderen hebben dromen, beste vrienden, maar ook volwassenen hebben dromen. Wij mogen ons gelukkig achten, tot een vriendenkring te behoren waar dromen tot de gewone dagdagelijkse bezigheid behoort. Want in deze vriendenkring zijn dromen niet altijd bedrog en de vrienden zijn echt. Meestal is het, in de wereld rond ons, spijtig genoeg net andersom.

Ook Patrick en Suzy hebben een droom, en koesteren deze. In één van zijn typische vlagen van vrolijk optimisme, zowat het handelsmerk van Patrick, groeide de idee. Het was op een zwoele Griekse avond, onder vrienden. De Ouzo vloaide rijkelijk en Griekenland leek de hemel op aarde, toen Patrick besloot om uit te wijken. In Griekenland zouden hij en Suzy hun levensdagen slijten. En geld verdienen is ook geen probleem opperde hij. Ik verhuur wel helikopters. De vrienden lachten en wezen hem toen op de onmogelijkheid om met helikopters te vliegen. De zon was te ver en te hoog. Patrick liet zijn plan echter niet varen en toen de zon onderging beseftte hij dat hij naar de zon moest varen, net zoals de kleine jongen uit het verhaal.

De idee was rijp, de stemming geschikt. Zij zouden zeilen naar de zon, naar de vrijheid, naar Griekenland. Hun droom verwezenlijkte zich stilaan. Er werden cursussen gevolgd, zeillessen genomen en de zoektocht naar een boot begon. Welk type moest het worden, hoe groot, en wat zou dat allemaal kosten?

Maar droom en daad raakten elkaar en vloeiden ineen tot de eerste tastbare verwezenlijking van hun droom: een zeilboot werd gekocht, kits getuigd, compleet met rolfok, spinakker, patentrif; Met een echt stuurwiel en een automatische piloot en zelfs met een handig achterkajuitje voor de privacy. Het schip is niet nieuw, maar wel stevig, degelijk, stabiel, kortom een betrouwbare boot met een mooie, haast vrouwelijke lijn en heel koersvast.

Vandaag zijn we hier samen gekomen om dit prachtig jacht een naam te geven. Niet zomaar een naam. Voor buitenstaanders is het zelfs een rare naam voor een boot.

YVES, een naam die ons laat terug denken aan betere tijden. Want zoals de droom gerezen is uit vriendschap zo was de vriendschap van Yves een droom. Yves, onze gemeenschappelijke, betreurde vriend en toeverlaat, maar ook de levensgenieter die met hart en ziel verbonden was met

Griekenland. Het land dat hem als een eigen kind had geadopteerd en opgenomen. Het land waar hij kon zijn wie hij was. Daar was hij Griek tussen de Grieken, en Griek was hij in de breedste, meest cultuur beladen, zin van het woord. Hij voelde zich verbonden met hun geschiedenis, hun identiteit, hun taal en muziek, hun levens zin en ook hun problemen. Yves voelde zich innig verbonden met hun Griek zijn, in deze naamloze internationale wereld.

Bij velen van ons laat Yves een tot heden onopgevulde leemte na, een grote leegte, een ruimte die onbegrijpelijk is.

Zijn dood was zowat het einde van een Griekse mythe, in al zijn noodlottigheid, onverwacht.

De klein Belgische mentaliteit echter was er oorzaak van dat zijn ultieme wil om in Griekenland te worden bijgezet niet kon worden verwezenlijkt. Zijn Griekse geest vindt hierdoor tot heden geen rust.

Daarom is deze plechtigheid, meer dan een doop, meer dan een feest, meer dan zomaar een gedachtenis. Naar aloude traditie geven we de boot een naam. De Vikingen gaven hun boot samen met de naam, een Sviri, een drakenkop, waarin de ziel van de boot kon huizen en waardoor het schip een levend wezen werd.

Wij geven dit schip eveneens een naam en een ziel. De naam van een vriend waarvan de geest geen rust kon vinden. Dit schip neemt de geest van Yves op en maakt daarvan zijn ziel.

Nomen est omen, de naam is het noodlot. Met deze boot vaart de geest van Yves terug naar zijn geliefkoosd land om er voor eeuwig te spelevaren onder de stralende zon.

Ik ben ervan overtuigd dat dit schip op deze manier een lang en goed leven tegemoet gaat en dat het de opvarenden voorspoed en vreugde zal bezorgen.

Ik had de eer en was de eerste die met de schipper het schip ging inspecteren. Ik kon als eerste de stuurkunst van de

schippersvrouw bewonderen. Ik zag als eerste de schipper fok en grootzeil bedienen. Ik zag hem het schip aanmeren. En ik kon zien, als eerste, dat ze het goed deden, met de nodige voorzichtigheid en toch met de nodige bezieling. Nog wat oefenen en ze zijn rijp voor de grote overtocht.

Patrick, jij bent nu schipper naast God. Op dit schip zal jij moeten beslissen over leven en dood. Dit schip is nu je leven in alle omstandigheden, maar denk eraan: zeilen, dat is pas het ware leven! Dat ware leven is een eeuwige strijd met de elementen. Water en wind zijn vandaag je vriend, maar kunnen je morgen tegenstaan. Leer de zon, de zee, de lucht en de golven kennen, spreek hen aan, koester hen en waardeer hen. Het zijn niet zomaar elementen, maar levende wezens waarin de goden huizen. Wezens met invloed en macht, speels maar soms ook nukkig en ruw. Met deze wezens zal je, boven alles, moeten leren samen leven. Hou goed voor ogen dat de zee een wispelturige vrouw is, die ritmisch danst en mooie melodietjes zingt maar nukkige grillen heeft. Het is wel een heel mooie vrouw waarvan je blijft houden, en die je niet meer los laat, eens je haar kent. Varen is ook steeds verlangen naar geluk, zoals Jan de Hartog zegt: “ Varen, varen God!, laat me varen: want onbereikbaar is het ware noorden van het verlangen, en achter de einder wenkt altijd het geluk.”

De overtocht van Stellendam naar Oostende heeft bewezen dat de zee en de weergoden jullie goedgezind zijn en dat je als schipperspaar dit schip waardig bent. Maar ik aanroep de Noorse zeegoden Njord en Ran en alle kinderen van de zee; ik aanroep de Griekse zeegod Poseidon en vraag hen om schip en bemanning te zegenen, te behoeden en bij te staan op al hun tochten.

Yves, met de hamer van Thor zegen ik u tweemaal met het wijkruis, dat zuid en noord, west en oost, aarde en lucht, water en vuur verbindt in een eeuwige omwenteling.

Suzy en Patrick, ik wens jullie veel sterkte, moed, doorzettingsvermogen en geluk. Veel zeilgenot en goede vaart. En boven alles hoop ik dat jullie droom in Griekenland volledig mag bewaarheid worden. Alle vrienden duimen.

Ik dank u.

Vermits wij allen peter of meter zijn van dit schip vragen wij jullie naar voor te komen en de boot te dopen door een glaasje Ouzo over de boeg te gieten. Jullie hebben één glas voor de doop en er is nog veel meer Ouzo voor achteraf...

3

Waarom en Hoe

April 2000

Voor we België verlieten om naar Griekenland te komen, woonden we in Mol.

Suzy had een juwelierswinkel. Ik werkte als persfotograaf voor verschillende Vlaamse kranten, enkele tijdschriften en reclamebladen. We werkten zeven op zeven en waren vierentwintig uur stand-by. Ik heb nog steeds de brief waarin een regionale redacteur schrijft: "rustdagen houden voortaan op te bestaan, beide fotografen luisteren vrijwel dag en nacht naar de scanner ..."

We hadden een levensstijl die niet lang vol te houden was.

De belangrijkste en misschien meest voor de hand liggende reden waarom wij ons leven veranderden was dat we merkten dat het leven veel te kort is om alleen maar te werken. Het overlijden van twee van onze vrienden, bespoedigde de beslissing, Ed was net 40 en Yves 46.

Wat we heel graag achterlieten was het grijze Belgische weer, de steeds erger wordende verkeersdrukte en het vervuilde milieu.

Onze familie, vrienden en kennissen lieten we niet achter, we denken nog dikwijls aan ze. Ieder jaar bezoeken we voor enkele weken ons grijze vaderlandje. Dit doen we ook alleen om hen terug te zien en weer even bij te praten.

Griekenland is niet ver weg. Samos is een prachtige vakantiebestemming. Veel van onze kennissen bezochten ons al eens of meerdere malen. Al hebben we ze verwittigd dat Samos zeer verslavend is.

Talrijk zijn diegenen die op mooie vakantiedagen ervan dromen om op die vakantiebestemming te blijven wonen. Eén van onze vrienden droomt al jaren van een huisje in Frankrijk, een andere leert Spaans en heeft zijn zinnen op Tenerife gezet. Ook wij fantaseerden erover om naar warmere oorden te trekken. Vooral tijdens of na een zonnige vakantie. Maar zoals bij haast iedereen die op vakantie zulke fantasieën heeft, wordt na de vakantie de draad thuis weer opgenomen en gaat het leven gewoon verder zoals het al jaren gaat.

Zo kwamen wij ooit op het Griekse eiland Samos.

De eerste middag liep het aperitief een beetje uit. We leerden die middag, geholpen door enkele ouzo's, op een zonovergoten terras in Ireon, Yves kennen.

Yves was een Turnhouter die in België op slechts twintig kilometer van ons huis woonde. Hij verbleef van mei tot november op Samos en werkte in de winter maanden in Turnhout.

Het bleef niet bij die ene ontmoeting want we werden vaste gasten onder de luifel van het plaatselijk scooter verhuurbedrijfje, Asteri Motorbikes, waar Yves een handje toestak.

Dit terrasje was een trefpunt voor vaste en nieuwe Samos vakantiegangers. Wij dronken er telkens voor het avondeten minstens één aperitiefje met Yves.

Suzy zei dikwijls bij één of ander aangenaam moment : “Wat hebben wij toch chance.” Yves herhaalde dit regelmatig, en zei ons dat het aan jezelf ligt of je geluk wilt vinden of niet.

De volgende winter sloten we ons aan bij een groep vrienden die je best kan beschrijven als Samofielen, waarvan Yves in België het middelpunt was. Samen werd er regelmatig een feestje gebouwd waar de Griekse harswijn, Retsina, overvloedig vloeide.

Het volgende voorjaar boekten we, voor het eerst, dezelfde vakantiebestemming als het vorige jaar. We hadden ook de Samos verslaving te pakken en merkten ondertussen dat we zeker niet de enigen zijn.

We vertrokken uit Zaventem samen met Yves, hij zou dat jaar slechts op vakantie gaan naar Samos omdat het steeds moeilijker werd om een half jaar verlof te krijgen.

Die vakantie fantaseerden we er over hoe en wat we eventueel samen zouden kunnen beginnen om op Samos te kunnen blijven wonen. Het ene idee was al minder realiseerbaar dan het andere. We dachten toen immers nog dat het toch maar bij fantaseren zou blijven.

De volgende twee jaar nam Yves weer zes maanden verlof. Wij bezochten Samos steeds veertien dagen in mei of begin juni. Adematina vergeleek Yves ooit met de Mythische figuur Persephone de dochter van Demeter en Zeus die in de herfst en de winter in de onderwereld woont en in de lente en zomer naar de aarde terugkeert.

Op 20 juni 1999 overleed Yves heel onverwacht op Samos.

Ongeveer een jaar later, eind april, op een koude voorjaarsavond, kwam het idee om naar een warmer oord te verhuizen weer ter sprake. De juwelierszaak, die ondertussen goed draaide, achterlaten leek niet zo vanzelfsprekend. Het werk voor de krant had mooie kanten maar de steeds grotere en minder realistische eisen, die sommige redacteurs onder druk stelde en de vuile, zelfs soms vijandige concurrentie, verknoeide de werkvreugde.

Griekenland kreeg dadelijk onze voorkeur. Samos heeft als nadeel dat het tamelijk ver van Athene ligt en daardoor minder goed bereikbaar is. Anderzijds we kennen het eiland en ook enkele Samioten al een beetje, het bevalt ons heel erg.

De mensen zijn zeer gastvrij. We houden van de Griekse keuken.

Griekenland en zeker de eilanden zijn ook heel veilig. Daar laat je je huissleutel, als je hem al gebruikt, gewoon buiten op de deur zitten. In de juwelierswinkel woonden we achter gepantserd glas, rolluiken, driedubbele sloten en alarmsystemen. Daarbij riskeerden we op eender welk uur, dag of nacht, overvallen te worden. Dat onveiligheidsgevoel bij het thuiskomen, het steeds opnieuw blij zijn dat je weer eens veilig bent binnen geraakt, knaagt veel erger aan je dan buitenstaanders kunnen inbeelden.

Een correspondent van de krant waar ik veel mee samenwerkte vroeg me waarom ik uit België weg wilde vluchten. Je neemt je karakter en je zorgen toch steeds met je mee. Gelukkiger worden elders is niet vanzelfsprekend. Hij had daar zeker gelijk in. Wij vluchtten echter niet weg. Wij waren tevreden maar hoopten door enkele minder aangename dingen, eigen aan ons leven in België, achter te laten en ons leven nog aangenamer te maken.

Ons eerste plan was het volgende: naar Samos vliegen, een huisje huren en kijken hoe het ons bevalt. We kunnen immers nog altijd terug naar België of een andere bestemming kiezen. We legden zelfs dadelijk een datum vast. Op 1 mei 2002 zouden we vertrekken. We hadden dan nog iets meer dan 2 jaar om ons klaar te maken.

Met Pasen datzelfde jaar gingen we meezeilen met Maurice en Magda, vrienden van mijn ouders. Het was voor Suzy de eerste keer aan boord van een zeiljacht. Ik had al eens een dagtochtje meegemaakt, jaren geleden in Mallorca. Van het moment dat de motor van een schip wordt uitgezet en het schip zich alleen door de wind aangedreven, haast geruisloos door het water verplaatst, genieten we ook nu nog iedere keer.

Maurice vertelde ons dat hij graag reizen zou maken maar zijn vrouw Magda blijft liever dicht bij de pier van Oostende. Magda kan haar kleinkinderen niet langer dan enkele dagen missen.

Griekenland is volgens hem een fantastisch land om te zeilen.

Dit bracht ons, enkele dagen later, op een heel nieuw idee...

Ik bel even naar Maurice om te vragen wat hij ervan denkt.

We kunnen misschien een jacht kopen in Griekenland en daar een jaartje of twee op wonen. Zo blijven we mobiel en pinnen ons niet op één plaats vast.

In Oostende kennen we ook iemand die nu al enkele jaren op zijn boot woont en het klimaat is hier heel wat minder ideaal voor.

Het telefoontje met Maurice duurde veel langer dan verwacht. Hij stelt voor om in juni een week of drie mee te gaan zeilen. Zo kunnen we ondervinden wat leven aan boord is en wat zeilervaring opdoen. Ik ga graag op zijn voorstel in. Suzy kan niet mee. Zij moet de winkel openhouden.

Fred één van mijn beste vrienden zal ook meegaan. Het is niet onze eerste vakantie samen. We deden samen surf ervaring op in Mallorca, deden een meerdaagse fietstocht met een tentje naar en door de Ardennen. Vooral de halte in Hoegaarden bleef ons goed bij. Verder vaarden we met een kano, met dat zelfde tentje, de Lesse en de Maas af tot net voor Luik. We toerden ook eens enkele weken met Fred's minibus langs Spaanse Costa's en het zuiden van Frankrijk. Sedert die reis ken ik Fred's afschuw voor olijven.

Op die zeiltrip ontloopte Fred zich als een eerste klas stuurman en stuurde de Kayleigh, de boot van Maurice, een Dehler 101, met vaste hand door weer en wind. Hij deed dit zo precies dat ik later mijn automatische piloot naar hem genoemd heb.

Het enige wat tegenviel op die zeiltrip was het weer: de koude en de regen. Maar we zijn zeker dat het weer in Griekenland veel beter is.

Zeilervaring heb ik slechts een beetje, uit de tijd dat ik aan windsurfen deed. Een jacht tolereert veel meer dan een surfplank en ik merk dat ik het zeilen zelf vlug onder de knie zal hebben.

Havenmanoeuvres, reglementen, navigeren, weerberichten interpreteren en nog enkele andere dingen moeten in de 2 komende jaren aangeleerd kunnen worden.

Waarom zouden we zelfs niet van België naar Griekenland zeilen? Je kan meer eigen spullen mee aan boord nemen. We hoeven zo ook niet dadelijk een verblijfplaats te kiezen. Als we iets meer naar onze zin vinden dan Samos kunnen we dat al proberen. We zullen zeker eerst enkele andere havens op het vaste land en de Griekse eilanden bezoeken voor we naar Samos gaan.

Met een bezoek aan enkele bootbeurzen en heel wat jachthaventjes begint de botenjacht. Al weten we niet goed wat voor boot het meest geschikt is voor ons plan.

We zien het aanvankelijk groots. Een gigantische roestbak ligt in Nieuwpoort, na een jaartje klussen zou die misschien vaarklaar gemaakt kunnen worden. Een andere iets beter onderhouden stalen ketch van een zeventien tal meter ligt in Antwerpen.

We vinden ook het andere uiterste, een Compromis 888, een heel compact slechts acht 8,88meter groot bootje, in goede staat en zelfs ver onder ons budget. In dit schuitje, verzekerde Suzy me, gaat ze niet met mij de zee op.

Een ander koopje, volgens een makelaar, is een 11 meter jacht gevuld met schimmels zwammen en spinnenrag. We moeten ons door het eerste uitzicht zeker niet laten misleiden.

4

Voorbereiding en vertrek

December 2000

Op het internet vind ik een Westerly Renown, het is liefde op eerste zicht. Ik vind na wat websurfen nog vier soortgelijke boten. Eind november zakken we helemaal af tot in Friesland, voor een tweedaagse boten-kijk-trip. De eerste Westerly die we zien bevalt ons al. Maar we willen er nog enkele zien om te kunnen vergelijken. Ook bekijken we nog enkele andere schepen maar de Westerly's blijven ons nog steeds het meest bevallen.

Na de vierde twijfelen we of we nog langs Stellendam zullen rijden om de laatste van de op het internet gevonden boot te bekijken. We doen het toch!

Drie dagen later bel ik de makelaar en doe een bod op die laatste boot. 15 minuten later krijg ik een positief antwoord. Het volgende weekend varen we met de makelaar naar de volgende haven om de boot te kunnen liften, waar een deskundig keurder de boot inspecteert en het in goede staat verklaart.

Suzy is ondertussen begonnen aan een lessenreeks ter voorbereiding van haar examen voor jachtman.

We lezen zowat alle boeken die we over zeilen en zeilreizen kunnen vinden en proberen daar zoveel mogelijk van op te steken en er wat nuttige tips uit te halen.

Ook van het internet download ik vele zeil-reisverhalen.

In de boot worden extra kasten gebouwd, een ijskast wordt in de trap ingebouwd.

Ondertussen plaatsten we een VHF, GPS, windmeter, windgenerator, zonnepaneel, extra batterij en regelaars.

We schaffen ons ook een bijbootje met buitenboordmotor aan. Extra stootwillen, zwemvesten en nog veel meer worden mee naar de haven in Stellendam gevoerd. Ieder weekend rijden we met een volle auto naar de haven in Zeeland waar de boot kan blijven tot eind april.

We varen al eens een keertje uit de haven en oefenen voorzichtig enkele havenmanoeuvres. Een boot parkeren is niet zo gemakkelijk als een auto. Ook worden de zeilen al eens open gezet.

Maar de eerste echte zeiltrip is op veertien april 2001 wanneer we, bij het opkomen van de zon, uit de haven van Stellendam naar onze nieuwe haven, Oostende, vertrekken. De makelaar en de havenmeester twijfelen duidelijk of we wel bekwaam zijn om de open zee op te gaan. Wij zijn er gerust in want Maurice komt mee aan boord en zal ons veilig in Oostende brengen.

13 mei 2001

Erik De Quick houdt, onder een de stralende zon, de dooprede voor onze boot op de kade van de Oostendse jachthaven. Ons scheepje ligt daar afgemeerd net naast het grote opleidingschip “de Mercator”.

De gebruikelijke fles champagne is niet voorzien maar de aanwezige genodigden dopen samen “Yves” door allen een glas ouzo over de boeg te gieten. Het water onder de boeg en rond de boot kleurt melkwit. De glazen worden weer gevuld, nu om te drinken op de goede vaart en we praten wat met de talrijke aanwezige gasten op het goed gevulde ponton.

Het is een prachtige zomerse lentedag en we besluiten met zijn allen door het centrum van Oostende te wandelen en naar het strand te gaan. We hebben de nodige snacks en drankjes meegebracht. Later sluiten we de dag af in een Grieks restaurant.

Ik kan nu twee op drie zon- en maandagen vrij nemen voor de krant. Ook de juwelierswinkel is zon- en maandag dicht. Weer of geen weer, op de vrije dagen rijden we naar Oostende zodat er aan boord geklust kan worden. Om met de boot, zee en wind vertrouwd te raken maken we zoveel mogelijk dagtripjes. De avonden vullen we met luisteren naar ervaringen van andere zeilers in de haven.

Suzy slaagt met onderscheiding voor haar examen jachtman, een brevet jachtvrouw bestaat niet. Ik begin haar cursusboeken te lezen en ga de laatste drie dagen voor mijn examen in juni blokken aan boord. Ook ik slaag met onderscheiding. Mijn examen voor het bedienen van een scheepsradio was al achter de rug.

In die zomer houden we twee weken vakantie aan boord waarin we al een beetje kunnen uitproberen hoe leefbaar de beperkte oppervlakte van ons bootje is. Er was weinig tijd om echt veel zeilervaring op te doen maar we zorgden voor een goede basis. Of we ervaring opdoen voor de haveningang van Oostende of voor de Franse, Spaanse of Portugese kust is toch eender.

Oostende 14 april 2002

Wanneer wij, in april 2000, beslisten om over twee jaar naar Griekenland te verhuizen, leek er nog een zee van tijd voor ons te liggen. Tijd in overvloed om alles netjes voor te bereiden. Maar we verwachtten ons niet aan een zodanige stresserende eindspurt.

Een klein deel van de opruim en verhuis blijft zelfs nog achter voor de familie.

Nog tot de dag voorheen werkten we met man en macht om alles in en op de boot te krijgen. Het zonnepaneel is al op het dek gemonteerd maar moet nog worden aangesloten.

Yves is wel vaarklaar. De volledige afwerking is voor onderweg.